

khen quý trước của nhà LTN để xin-lời. Ôi những tâm lòng của người xưa nó đẹp làm sao ? Những khi đem vi vói người đời nay thì tôi cảm thấy hỏi ... ngỡ-ngợ làm sao ! Tôi đem chuyện kể cho các bạn đồng-nghiệp VN ở sở chỉ một người phê-bình một câu rất đáng đồng-tiền bát-gạo : "Mới là bánh giã mà đã vậy huống chi khi có bánh thiết !".

AH Hiền đọc đến đây hẳn chông-cảm cho tôi, Sở-di tôi còn năng-tính với nhóm Công-Chánh như AH nói chỉ vì tôi mong được gặp lại nhau, đâu là trên tờ báo và tự gây lấy cho mình một hy-vọng là đâu sao chúng ta cũng còn được một nhóm không vụ-lợi, không ham-danh, nhất là hư-danh, gần nhau, có dịp thì giúp-đỡ nhau và nói chuyện cởi-mở với nhau trong tình bạn.

Tôi không muốn đi xa hơn nữa sợ lại thất-vọng ê-chề !

Người yem-thề: P.Đ. TANG

TẠM BIỆT

NHẠC ROBERT BURNS

LỜI: VŨ QUÝ HẢO

Từ khi anh em chúng ta tạm xa mái trường hiền hòa công Chanh. Chúng
 Ngày nay anh em chúng ta nơi trời Xứ Người mà lòng vẫn nhớ. Nhớ
 Hòp đây anh em chúng ta cùng nhau nói cười chuyện trò ca hát. Hát
 ta đem ra thực thi nhiều môn đã học từ trường ngày xưa : Chúng
 quê hương ta đẹp tươi ngàn năm kết thành một trời mộng mơ. Ước
 lên câu ca VIỆT NAM nơi thơn nước mình ngàn đời đẹp tươi. Hát
 ta ra đi mười phương mà xây đắp ruộng, cầu, đường thơn ấp. Đến
 mong nhân dân ta con VIỆT NAM chúng ta hằng được no ấm. Chúc
 vui nên ta hằng mong rồi đây chúng ta còn hòp nhau mãi. Chúc
 nay lưu xa VIỆT NAM mà ta vẫn hằng nhìn về trường xưa
 cho con dân LẠC LONG nơi đây có ngày trở về VIỆT NAM
 cho anh em chi em cùng nhau ra về nhà được bình An